

Bahá'u'lláh SKUTEČNOST ČLOVĚKA

Slova moudrosti

Zdrojem všeho dobra je důvěra v Boha, podřízení se Jeho velení, spokojenost s Jeho svatou vůlí a radostí.

Podstatou moudrosti je bázeň před Bohem, strach z Jeho biče a trestu, a pozorné chápání Jeho spravedlnosti a příkazu.

Podstatou náboženství je svědectví o tom, co Pán zjevil a následování toho, co přikázal ve Své mocné Knize.

Zdrojem veškeré slávy je přijetí všeho, co Pán udělil, a spokojení se s tím, co Bůh přikázal.

Podstatou lásky u člověka je obrátit srdce k Milovanému, odloučit se od všeho kromě Něho a nevyžadovat nic než to, co žádá jeho Pán.

Pravá paměť znamená připamatovávat si Pána nade vše Velebeného, a zapomenout na všechno kromě Něho.

Pravou důvěrou je u služebníka vykonávat svou práci a povolání na tomto světě, pevně se přidržovat Pána a vyhledávat jen Jeho milost, neboť v Jeho rukou je osud všech Jeho služebníků.

Podstatou oprostění je u člověka obrátit svou tvář ke dvorům Pána, vstoupit do Jeho přítomnosti, pohlédnout na Jeho Tvář a stanout před Ním jako svědek.

Podstatou pochopení je podat svědectví o své chudobě a podřídit se vůli Pána Vladaře, Milostiplného, Všemocného. Zdroj odvahy a síly je hlásání slova Božího a vytrvalost v Jeho lásce. Podstatou lásky k Bohu je u služebníka vydávat počet z milostí svého Pána a vzdávat mu díky po celý čas a za všech okolností.

Podstatou víry je stručnost ve slovech a hojnost činů; ten, jehož slova jsou četnější než činy, vpravdě nechť ví, že jeho smrt je lepší než jeho život...

Podstatou bohatství je láska ke Mně. Kdo Mně miluje, je vlastníkem všech věcí, a ten, kdo mě nemiluje, je vpravdě chudý a potřebný. Právě toto zjevil Prst Slávy a Nádhery ...

Podstatou skutečného bezpečí je zachovávat mlčení, dohlížet konce věcí a zřít se světa.

Začátkem velkodušnosti je použije-li člověk své jmění pro sebe, svou rodinu a chudé mezi svými bratry v víře.

Zdrojem všeho zla pro člověka je odvrátit se od svého Pána a upnout se srdcem na věci, jež nejsou Boží.

Nejžhavější oheň je brát v pochybnost Boží znamení, hádat se neplodně o to, co On zjevil, zapírat Ho a pyšně se před Ním vynášet.

Zdrojem všeho vědění je znalost Boha, Jeho sláva budiž vyvýšena, a té nelze dosáhnout, jen znalostí Jeho božského Projevu. Podstatou ponížení je vymanit se ze stínu Slitovného a hledat útočiště u zlého.

Zdrojem omylu je nevěřit v jediného skutečného Boha, spoléhat se na něco jiného než na Něho a prchat před Jeho rozhodnutím.

Skutečná ztráta čeká toho, kdo strávil své dny v úplné neznalosti sama sebe.

Podstatou všeho, co jsme My ti zjevili, je Spravedlnost, aby se člověk osvobodil od planých představ a napodobování, aby prozířel a v celistvosti spatřil Jeho slavné dílo a aby pohlížel na všechny věci pronikavým zrakem.

Takové Jsme ti dali naučení a zjevili ti je Slovy Moudrosti, abys mohl blahořečit Pánu, svému Bohu a žít v Jeho slávě mezi všemi národy.

'Abdul-Bahá Síla myšlenky

Skutečnost člověka je jeho myšlenka, nikoli jeho fyzické tělo. Síla myšlenková a živočišná síla jsou partneři. Ačkoliv je člověk součástí živočišstva, je mu vlastní síla myšlenky, nadřazená všem ostatním stvořeným bytostem.

Jestliže se myšlenky člověka ustavičně snaží přiblížit věcem nebeským, pak takový člověk směřuje k svatosti; naopak, pokud jeho myšlenka nestoupá vzhůru, ale je nasměrována dolů do samého středu záležitostí tohoto světa, pak se z něho postupně stává tvor skrz naskrz hmotářský, až je jen o málo lepší než pouhý živočich. Myšlenky se dají rozdělit do dvou skupin: Myšlenka náležející výhradně do světa myšlenky. Myšlenka, která se uskutečňuje činem. Někteří muži a ženy se vyžívají ve svých povznášejících myšlenkách, ale pokud se tyto myšlenky nikdy nedostanou do úrovně činu, zůstávají bezcenné: Síla myšlenky závisí od jejího projevu v činech. Je však možné, že se filozofova myšlenka ve světě pokroku a evoluce projeví v činech jiných lidí, i když on sám je neschopen nebo neochoten prokázat sílu svých velkých ideálů ve vlastním životě. Do této skupiny náleží většina filozofů; jejich učení ční vysoko nad jejich činy. A v tom je právě rozdíl mezi filozofy, kteří jsou duchovními učiteli, a těmi, kteří jsou pouze filozofové. Duchovní učitel je první, kdo se řídí podle vlastního učení. Svě duchovní koncepce a ideály převtěluje na světě v čin. Jeho božské myšlenky se tak vyjevují světu. Jeho myšlenka je částí jeho samého, jedno se nedá odloučit od druhého.

Jestliže najdeme filozofa podtrhujícího důležitost a majestát spravedlnosti, jak zároveň povzbuzuje bezohledného vladaře v útlaku a tyranii vůči poddaným, rychle si uvědomíme, že náleží do první skupiny: v hlavě se mu rodí božské myšlenky, ale božské ctnosti, které by jim odpovídaly, neuskutečňuje.

Něco takového je u spirituálních filozofů nemožné, protože ti vždy vyjadřují své vznešené, ušlechtilé myšlenky činem.

Chápání

Největším darem Boha člověku je dar intelektu neboli chápání. Chápání je síla, jíž člověk získává své znalosti o jednotlivých říších stvoření, různých stupních existence a také o mnohém, co je neviditelné.

Tím, že vlastní tento dar, je sám sobě součtem toho, co bylo stvořeno dříve, je schopen navázat vztah s oněmi říšemi. A tímto darem často může, prostřednictvím svých vědeckých poznatků, dosáhnout prorocké vize. Vpravdě je intelekt nejvzácnějším darem uděleným člověku Boží štědrostí. Jedině člověk mezi všemi tvory má tuto úžasnou schopnost.

Veškeré stvoření předcházející člověka je spoutáno přísným zákonem přírody. Velké slunce, bezpočet hvězd, oceány a moře, řeky, stromy, všechna zvířata velká i malá - nic z toho není schopno vymknout se z poslušnosti zákona přírody.

Jedině člověk má svobodu a svým chápáním nebo intelektem dokázal získat nadvládu nebo si přizpůsobit některé z těchto přírodních zákonů svým vlastním potřebám. Mocí intelektu objevil možnosti, jak překonat vzdálenost na velkých kontinentech v rychlících a na širých oceánech pomocí lodí, jako ryba může cestovat pod vodou v ponorkách a vznáší se pomocí letadel ve vzduchu, napodobuje ptáky.

Člověk si s úspěchem podřídil několika způsoby elektřinu - svítí s ní, pohání její pomocí stroje, vysílá zprávy z jednoho konce světa na druhý - a dokonce jejím prostřednictvím může slyšet hlas vzdálený mnoho mil.

Tímto darem chápání neboli intelektu dokázal také užít paprsku slunce k zpodobení lidí a věcí a zachytit tvar vzdálených nebeských těles.

Vidíme, jak rozličnými způsoby dokázal podříditi člověk moc přírody své vůli.

Je však bolestné pozorovat, jak člověk užil svého Bohem daného daru k výrobě nástrojů války, k přestupování Božího zákona „Nezabiješ“ a k vzdorování Kristově výzvě „Milujte se navzájem“.

Bůh dal tuto moc člověku, aby ji užil k rozvíjení civilizace, pro dobro lidstva, k posílení lásky, svornosti a míru. Ale člověk dává přednost tomu využít svého daru k ničení namísto k stavění, k nespravedlnosti a útlaku, k nenávisti, nesváru a pustošení, k zabíjení svých bližních, které měl podle Kristova příkazu milovat jako sám sebe.

Doufám, že užijete svého chápání, abyste v lidstvu posilovali jednotu a mír, abyste mezi lidem šířili osvětlení a civilizaci, abyste se snažili pro-budit lásku ve všech kolem sebe a nastolili celosvětový Mír.

Studujte vědy, snažte se získat stále víc znalostí. Zajistě se člověk může učit do konce života! Používejte svého vědění vždycky pro dobro druhých; tak aby válka vymizela z tváře této krásné země a mohla být postavena nádherná budova míru a svornosti. Snažte se, aby vaše velké ideály mohly být uskutečněny v Království Božím na zemi, stejně jako budou uskutečněny na nebesích.

Tři stupně skutečnosti

V lidském světě existují tři stupně: stupeň těla, duše a ducha.

Tělo je fyzický neboli živočišný stupeň člověka. Pokud jde o tělo, je člověk částí živočišné říše. Těla lidí stejně jako těla živočichů se skládají ze stejných prvků, které drží pohromadě podle zákona o přitažlivosti.

Stejně jako živočich je člověk vybaven smysly, pociťuje horko, zimu, hlad, žízeň, ap.; na rozdíl od zvířete má člověk racionální duši, lidskou inteligenci.

Tato inteligence člověka je prostředníkem mezi jeho tělem a jeho duchem.

Když člověk umožní duchu aby prostřednictvím jeho duše osvětlil jeho chápání, potom obsáhne celé stvoření; neboť člověk, jsa vyvrcholením všeho, co předcházelo, a tedy nadřazen všem dřívějším evolucioním, obsahuje v sobě veškerý nižší svět. Zářivá inteligence člověka, ozářená duchem prostřednictvím působení jeho duše, činí z něho korunu stvoření.

Na druhé straně však, jestliže člověk neotevře mysl a srdce požehnání ducha, ale obrátí svou duši k hmotným věcem, k tělesné stránce své bytosti, potom padá ze svého vyvýšeného místa a je méně cenný než

obyvatelé nižší živočišné říše. V takovém případě je úděl člověka smutný. Neboť jestliže spirituální schopnosti duše otevřené dechu božského ducha nejsou nikdy používány, slábnou, zakrňují, až nakonec nejsou schopné ničeho. A jestliže jsou zaměstnávány jen hmotářské schopnosti duše, strašně, nesmírně zesílí - nešťastný svedený člověk se stává divočejším, nespravedlivějším, ničemnějším, krutějším, lstivějším než sama zvířata. Jestliže jsou posilovány tíživosti a touhy v nižších sférách jeho duše, stává se čím dál brutálnější, až jeho celá bytost v ničem nevyniká nad šelmu, jež hynou. Takoví lidé plánují zlé skutky chtějí zraňovat a ničit. úplně jim chybí duch božského soucitu neboť nebeské vlastnosti duše byly ovládnuty hmotnými zájmy. Jestliže naopak spirituální stránka duše byla posílena tak, že udrží v područí hmotnou stránku, pak se člověk přiblíží božskému; jeho lidskost je osvěcena natolik, že se v ní projevují ctnosti nebeského shromáždění; vyzařuje milosrdenství Boží, podporuje duchovní pokrok lidstva, neboť se stává lampou, jež lidstvu osvětluje jeho cestu.

Chápejte, jak duše je prostředníkem mezi tělem a duchem. Podobně je strom prostředníkem mezi semenem a plodem. Když se na stromě objeví plod a když uzraje, víme, že strom je dokonalý; kdyby strom nenesl plod, byl by to pouhý bezcenný výrůstek, který nemá žádný význam.

Má-li v sobě duše duchovní život, přináší dobré plody a stává se božským stromem. Přál bych si, abyste se pokusili pochopit tento příklad. Doufám že nevyslovitelná Boží dobrota natolik posílí nebeskou stránku vaší duše, která ji spojuje s duchem, že navěky převládne nad hmotnou stránkou, a tak dokonale ovládne smysly, že vaše duše se přiblíží dokonalosti Božího království. Necht' vaše obličejové věrně obrácené k Božímu světlu jsou tak osvětleny, že všechny vaše myšlenky, slova a činy budou vyzařovat duchovní světlo vládnoucí ve vašich duších, takže i na shromážděních světa bude patrná dokonalost vašeho života.

Někteří lidé se v životě zabývají výhradně věcmi tohoto světa; jejich mysl je omezena vnějším chováním a tradičními zájmy, takže jsou slepí ke všem ostatním oblastem života, k duchovnímu významu všech věcí. Myslí na pozemskou slávu i na růst majetku a sní o tom. Rozkoše smyslů a pohodlné prostředí omezují jejich obzor, veškerá jejich ctižádost se soustřeďuje na okolnosti a podmínky světského úspěchu. Neomezují svoje nižší sklony, jedí, pijí a spí. Podobně jako zvíře nezabývají se jedinou myšlenkou vyjma svého tělesného blaha. Je pravda, že tyto nezbytnosti musí být uspokojeny. Život je břemeno, které musíme nést, pokud jsme na zemi, ale neměli bychom připustit, aby starost o nižší věci života úplně ovládla všechny myšlenky a touhy lidské bytosti. Ctižádost našeho srdce by měla směřovat k zářnějšímu cíli, duševní činnost by se měla povznést na vyšší stupeň. Lidé by měli chovat v duši vizi nebeské dokonalosti a připravovat tak místo pro nevyčerpatelnou štědrost božského ducha.

Necht' se vaše ctižádost zaměří na zbudování nebeské civilizace na zemi! Vyprošuji pro vás nejvyšší požehnání, abyste byli tak naplněni silou nebeského ducha, že se stanete zdrojem života pro tento svět.

Radost a bolest

Na tomto světě nás ovlivňují dva pocity: Radost a bolest.

Radost nám propůjčuje křídla! V čase radosti je naše síla vitálnější, náš intelekt pronikavější, naše chápání méně mlhavé. Zdá se, že se v té době lépe vyrovnáváme se světem a snáze nalézáme ty oblasti, kde se můžeme uplatnit. Ale postihne-li nás zármutek, zeslábneme, naše chápavost je omezenější a naše inteligence otupělá. Současné životní dění jako by se nám vymykalo, naše duchovní oči nejsou schopny proniknout k svatým tajemstvím a dokonce se začneme podobat mrtvým tvorům.

Žádná lidská bytost se těmito dvěma vlivům nemůže vymknout, ale veškerý existující zármutek a trápení pocházejí ze světa hmoty - duchovní svět poskytuje jedinečnou radost! Trpíme-li, je to následkem hmotných okolností, a všechny zkoušky a obtíže pocházejí z tohoto světa iluzí.

Například obchodník může přijít o svůj obchod a následuje deprese. Dělníka propustí a on se octne tvář v tvář hrozbě hladu. Farmář má špatnou sklizeň a jeho mysl je plná úzkosti ... Všechny tyto příklady vám mají ukázat, že zkoušky, kterým jsme vystavováni na každém kroku, veškerý žal, bolest, hanba a zármutek, pocházejí ze světa hmoty; zatímco duchovní říše nikdy nepůsobí smutek. Člověk žijící svými myšlenkami v této říši zná stálou radost. Pohromy, které jsou znakem všeho tělesného, nemíjí ani jeho, ale dotýkají se ho jen na povrchu života, hloubky jsou klidné a jasné.

Dnes je lidstvo stíháno pohromami, žalem a zármutkem kterým neunikne nikdo; svět je mokřý od slz; ale díky Bohu, lék je na dosah odvrátíme svá srdce od světa hmoty a žijeme v duchovním světě! Jedině ten nám může poskytnout svobodu! Jestliže nás tísní obtíže ze všech stran, stačí se obrátit k Bohu a Jeho velkou milostí nám bude pomoci.

Postihne-li nás zármutek a protivensství, obraťme svou tvář ke Království a zahrne nás proud nebeské útěchy.

Jsou-li naše myšlenky plné hořkosti tohoto světa, obraťme oči k sladkosti Božího slitování a

On nám sešle nebeský klid! Jsme-li uvěznění ve světě hmoty, může se náš duch povznést k nebesům a budeme skutečně svobodni!

Spějí-li naše dny ke konci, myslíme na věčné světy a budeme plni radosti!

Vidíte všude kolem sebe důkazy omezenosti materiální oblasti, jak nelze nalézt radost, povzbuzení, mír ani útěchu v pomíjivých věcech tohoto světa. Není tedy bláhové, odmítá-li člověk hledat tyto poklady tam, kde se dají nalézt? Dveře duchovní říše jsou otevřeny všem a mimo ni panuje naprostá temnota.

Bud' Bohu chvála, že vy v tomto shromáždění jste si toho vědomi, neboť ve všech životních zármutcích můžete dosáhnout nejvyšší útěchy. Jestliže vás úzkost způsobená hmotou obklopuje temným mračnem, duchovní záře osvětluje vaši cestu. Vpravdě se těm, jejichž mysl je ozářena duchem Nejvyššího, dostává výsostné útěchy. Já sám jsem byl ve vězení čtyřicet let - jediný z těch roků by nebylo bývalo možné vydržet - nikdo nepřežil v tomto uvěznění déle než rok! Ale díky Bohu jsem byl po celých těch čtyřicet let navýsost šťasten! Den co den mi při probuzení bylo, jako bych slyšel dobré zprávy, a každý večer mne provázela nekonečná radost. Duchovnost mi byla posilou a mou největší radostí bylo obracet se k Bohu. Myslíte, že kdyby tomu tak nebylo, byl bych mohl přežít těch čtyřicet let ve vězení?

Tak je duchovnost největší z Božích darů a „Život věčný“ znamená „obrácení k Bohu“. Kéž vy všichni i každý z vás jednotlivě získáváte denně na duchovnosti, kéž jste posilováni ve všem dobrém, kéž vám božská útěcha pomáhá víc a víc, kéž vám Svatý duch Boha dopomůže ke svobodě, a kéž moc nebeské Říše žije a pracuje mezi vámi.

'Abdul-Baháova moudrost

Duše, mysl a duch

Kdosi žádá vysvětlení pojmů duše, mysl a duch. Terminologie starých a moderních filozofů se rozchází. Podle velkých starých filozofů vyjadřovala slova duše, mysl a duch základní principy života; podstatě se dávala různá jména a tyto tři termíny označovaly odlišné funkce nejvyšší skutečnosti, nebo působení jediné základní podstaty; například když se staří filozofové zabývali oblastí pocitů, nazývali to duší; když chtěli vyjádřit sílu, která odkrývá skutečnost jevů, nazývali to mysl, a když diskutovali o vědomí prostupujícím stvořený svět, dali mu název duch.

Člověk vidí, slyší nebo mluví - zrak, sluch a řeč jsou přitom rozličné funkce téže síly nebo skutečnosti, která jej oživuje; oko je ústrojím zraku, ucho sluchu a jazyk řeči. Jediná neviditelná základní podstata má různá jména, ale toto je v zkratce synopse staré filozofie.

My v těchto pojmech rozlišujeme. Mluvíme-li o duši, máme na mysli sílu motivující fyzické tělo, které naprosto podléhá její kontrole a jejím příkazům. Jestliže se duše identifikuje s hmotným světem, zůstává temná, protože ve světě přírody existuje zkáza, agrese, boj o přežití, chamtivost, tmářství, nejrůznější přečiny a neřesti; ale jestliže začne vstřebávat požehnání ze světa mysli, její temnota se změní ve světlo, její tyranie ve spravedlnost, její nevědomost v moudrost, její útočnost v milující laskavost, až dospěje k vrcholu. Pak už nezůstane žádný boj o přežití. Člověk se osvobodí od egoismu. Osvobodí se od hmotného světa; stane se zosobněním spravedlnosti a ctnosti, protože posvěcená duše se snaží osvitit lidstvo a je mu ke cti, přináší život dětem člověka a zve všechny národy, aby se snažily docílit stavu dokonalé jednoty. Proto takovou duši můžeme nazvat „svatá“.

Člověku je však ještě dána schopnost rozvinout své vidění o tajemstvích existence. Dává mu moc zkoumat podstatu každého předmětu. Vede člověka výš a výš k zářivému stavu božské vznešenosti a osvobozuje ho od všech pout jeho samého, umožňujíc mu tak vystoupit k čistému nebi svatosti. To je síla mysli, protože duše sama o sobě není schopna odhalit tajemství fenoménů. Ale mysl to dokáže a z toho důvodu je to síla duši nadřazená.

Existuje ještě další síla, jež se odlišuje od síly duše a mysli. Tato třetí síla je duch, který je vyzařováním božského Tvůrce; je to záře slunce skutečnosti, vyzařování nebeského světa, duch víry, duch Jeho Svatosti, o kterém mluví Kristus, když říká: „Ti, kteří jsou zrozeni z těla, jsou tělo, ti, kteří jsou zrozeni z ducha, jsou duch.“ Duch je osa, kolem níž se otáčí celý věčný život. Je to cesta k věčné slávě a příčina povznesení lidstva.

Na jiném místě Jeho Svatost Kristus říká: „Kdokoli nemá podíl na duchu, je mrtev. Necht' mrtví pohřbívají své mrtvé.“ To znamená, že ačkoliv duše lidstva jsou živé, přece jim hrozí smrt, jakmile jsou zbaveny kontaktu s duchem. Na jiném místě Kristus říká: „Musíte být křtěni duchem.“ Tento duch víry je plamen skutečnosti, život lidstva a příčina věčného osvětlení. Povzbuzuje člověka, aby se snažil dosáhnout ctnosti a dokonalosti božského světa. Chovám naději, že každý z vás si může uvědomit tento plamen.

Příroda

Úplná nehybnost v přírodě neexistuje. Všechny věci se buď rozvíjejí nebo upadají. Všechno se pohybuje kupředu nebo nazad, nic není bez pohybu. Od svého narození se člověk fyzicky vyvíjí, až dosáhne zralosti, a jakmile dosáhne vrcholu života, začíná chátrat, síla a schopnosti jeho těla se zmenšují, až postupně dospěje k hodině své smrti. Stejně tak se rostlina vyvíjí od semene k zralosti, pak jí ubývá životnost, až uvadá a zajde. Pták stoupá do určité výšky, a když dosáhne určitého nejvyššího bodu na své dráze, začne sestupovat k zemi.

Z toho jasně vyplývá, že pohyb je podstatou veškeré existence. Všechno hmotné se vyvíjí po určitou mez potom začíná upadat. To je zákon, který ovládá celý hmotný svět.

Ted' začněme uvažovat o duši. Viděli jsme, že pohyb je podstatou existence - nic, co je živé, není bez pohybu. Všechno stvořené, ať už v říši nerostné, rostlinné či živočišné je nuceno podřídit se zákonu pohybu; musí se buď vyvíjet nebo upadat. Ale lidská duše nezná úpadek. Její jediný pohyb směřuje k dokonalosti. Pohyb duše se skládá jen z růstu a pokroku.

Božská dokonalost je nekonečná, proto pokrok duše je také nekonečný. Od samého narození lidské bytosti se duše vyvíjí, intelekt roste a poznání se prohlubuje. Když tělo umírá, duše žije dál. Stvoření fyzické bytosti na rozličných stupních mají své hranice.

Ve všech náboženstvích existuje víra, že duše přežívá smrt těla. K nebi jsou vysílány přímlyvy za milované mrtvé, zní mnoho modliteb za jejich prospívání a za odpuštění jejich hříchů. To vše by nemělo smysl, kdyby duše zahynula spolu s tělem.

A také, kdyby se duše nemohla vyvíjet k dokonalosti poté, co byla zbavena těla, jaký smysl by měly ty modlitby lásky a oddanosti?

Čtete ve svatých spisech, že „všechny dobré činy jsou znovu nalezeny“ Kdyby však duše nepřežívala, ani to by nedávalo smysl. Sama skutečnost, že náš duchovní instinkt, který jsme jistě nedostali nadarmo, nás nabádá, abychom se modlili za blaho těch našich milovaných, kteří odešli z tohoto hmotného světa: není svědectvím pokračování jejich existence?

Ve světě ducha neexistuje pohyb zpět. Svět smrtelnosti je svět rozporů a protikladů. Pohyb je bezpodmínečně nutný, a tak všechno musí buď pokračovat nebo ustupovat. V oblasti ducha není ústup možný, veškerý pohyb spěje k dokonalému stavu. „Pokrok“ je výrazem ducha ve světě hmoty. Inteligence člověka, jeho schopnost uvažovat, jeho vědomosti, jeho výkony ve vědě, to všechno jako projev ducha je součástí nevyhnutelného zákona duchovního pokroku a je tedy nutně nesmrtelné.

Vkládám do vás naději, že budete dělat pokroky ve světě ducha stejně jako ve světě hmoty. Ze se vaše inteligence bude vyvíjet, vaše znalosti zvětšovat, vaše chápání prohlubovat.

Musíte se stále snažit jít kupředu, nikdy se nezastavovat. Vyhybat se stagnaci, tomu prvnímu kroku k ústupu, k rozkladu.

Celý hmotný svět je smrtelný. Hmotná těla jsou složena z atomů; když se tyto atomy začnou jeden od druhého odlučovat, začíná rozklad, přichází to, co nazýváme smrtí. Toto složení atomů tvoří tělo neboli smrtelnou složku každého stvoření, je dočasné. Když zmizí síla přitažlivosti, jež drží tyto atomy pohromadě, tělo jako takové přestává existovat.

S duší je tomu jinak. Duše není kombinací prvků, není složena z mnoha atomů, je z jedné nedělitelné substance, a proto věčná. Existuje bezvýhradně mimo řád fyzického stvoření; je nesmrtelná.

t.j. - všechny dobré činy nesou v sobě svou odměnu.

Vědecká filozofie dokázala, že jednoduchý prvek („jednoduchý“ tu znamená „nesložený“) je nezničitelný, věčný. Jelikož se duše neskládá z jednotlivých prvků, je také ve své povaze jednoduchý prvek, a proto nemůže přestat existovat.

Právě proto, že duše má tuto jedinou nedělitelnou podstatu, nepodléhá ani rozkladu, ani nemůže být zničena a tudíž neexistuje důvod, aby dospěla k nějakému konci. Všechny živé věci nějak dávají najevo svou existenci a je logické) že tato znamení by nemohla sama o sobě existovat, kdyby neexistovalo to, co vyjadřují nebo o čem podávají svědectví. Jsme neustále obklopeni rozmanitými důkazy existence ducha.

Stopy ducha Ježíše Krista, vliv jeho božského učení, jsou dnes s námi a trvají navěky.

Lze se shodnout na tom, že neexistující věc nemůže vydávat znamení. Aby mohl psát, musí člověk existovat - neexistující člověk nemůže psát. Samo psaní je znamením pisatelovy duše a inteligence. Písma Svatá (vždy s tímž učením) dokazují kontinuitu ducha.

Posud'te záměr stvoření: bylo by možné, že všechno je vytvořeno, aby se vyvíjelo a rozvíjelo po celé věky za tím jediným malým cílem - pro několik let lidského života na zemi? Je myslitelné, že to by měl být konečný cíl existence?

Nerost se vyvíjí, pokud není vstřebán do života rostliny, rostlina se vyvíjí, až nakonec ztratí život v životě živočicha; zvíře zase tím, že tvoří část potravy člověka, je vstřebáváno do lidského života.

A tak vidíme, že člověk je suma veškerého stvoření, nadřazen všem stvořeným bytostem, cíl, k němuž dospěly nekonečné věky života.

V nejlepším případě stráví člověk na tomto světě devadesát let - opravdu krátký čas!

Přestane člověk existovat, když opustí tělo? Dospěje-li jeho život nadobro ke konci, pak všechny předešlý vývoj byl bezcenný, všechno bylo nadarmo. Je možné si představit, že stvoření nemá větší cíl než tento? Duše je věčná, nesmrtelná.

Materialisté říkají: „Kde je duše? Co je to? Nemůžeme ji vidět, ani se jí nemůžeme dotknout.“

Takto jim musíme odpovídat: - Ať se vyvine nerost sebevíc, nemůže chápat rostlinný svět. Ale nedostatek pochopení nedokazuje neexistenci rostliny.

Ať se rostlina vyvine k sebevyššímu stupni, není schopna pochopit živočišný svět; tato nevědomost však není důkazem, že zvířata neexistují.

Zvíře, byť sebevyvinutější, si nedovede představit inteligenci člověka, ani si nemůže uvědomit ustrojení jeho duše. Zase to však nedokazuje, že člověk nemá intelekt nebo že nemá duši. Dokazuje to pouze, že jedna forma existence nemůže pochopit formu jí nadřazenou.

Květina si možná neuvědomuje bytost jako je člověk, ale fakt její nevědomosti nebrání existenci lidstva.

Stejným způsobem, když materialisté nevěří na existenci duše, jejich nevíra ještě nedokazuje, že neexistuje taková oblast, jako je svět ducha. Sám fakt, že existuje lidská inteligence, dokazuje nesmrtnost člověka; navíc je tma důkazem přítomnosti světla, protože bez světla by nebylo stínu. Chudoba dokazuje existenci bohatství, protože jak bychom bez bohatství mohli měřit chudobu? Nevědomost dokazuje, že existují vědomosti, protože jak by bez nich mohla existovat nevědomost?

Proto představa smrtelnosti předpokládá existenci nesmrtnosti - protože kdyby nebylo věčného života, neexistoval by způsob, jak měřit život na této zemi.

Kdyby duch nebyl nesmrtný, jak by mohli ti, kteří byli Projevy Boha, podstoupit tak hrozné zkoušky? Proč podstoupil Ježíš Kristus tak strašnou smrt na kříži? Proč Mohamed snášel pronásledování?

Proč Báb podstoupil nejvyšší obět' a proč strávil Báhá'u'lláh léta svého života ve vězení?

Proč by mělo existovat všechno to utrpení, kdyby nemělo být důkazem věčného života ducha? Kristus trpěl a přijal všechny zkoušky z příčin nesmrtnosti svého ducha. Když člověk přemýšlí, pochopí duchovní význam zákona pokroku; jak se všechno pohybuje od nižšího k vyššímu.

Jen když o těch věcech uvažuje člověk bez inteligence, může si před-stavovat, že velký záměr stvoření by měl najednou přestat ve svém vývoji, že evoluce by měla mít tak nepřiměřený konec!

Materialisté, kteří takto uvažují a tvrdí, že nejsme schopni vidět svět ducha nebo vnímat Boží požehnání, se vpravdě podobají zvířatům, která nejsou obdařena chápáním; majíce oči nevidí, majíce uši neslyší. Tento nedostatek zraku a sluchu však dokazuje jen a jen jejich podřadnost; o nich čteme v Koránu: Jsou lidé, kteří jsou k duchu slepí a hluchí." Neužívají velkého daru Božího, pochopení, jehož pomocí by mohli vidět očima ducha, slyšet duchovním sluchem a také chápat božsky osvitěným srdcem.

Neschopnost materialistického ducha pochopit ideu věčného života, není důkazem, že takový život neexistuje.

Chápání toho druhého života závisí na našem duchovním zrození. Modlím se za vás, aby vaše duchovní schopnosti a touhy denně vzrůstaly a abyste nikdy nedovolili svým hmotným smyslům zastřít váš zrak před slávou nebeského osvětlení.

Přírodní a duchovní člověk

V člověku je dvojí přirozenost; duchovní neboli vyšší a hmotná neboli nižší. Jednou se blíží Bohu, druhou žije výhradně pro tento svět. V člověku nalézáme znaky obojí přirozenosti. Ve svém materiálním založení dává průchod nepravdě, krutosti a nespravedlnosti; ty všechny jsou výsledkem jeho nižší přirozenosti. Vlastnosti jeho božské přirozenosti se projevují v lásce, soucitu, laskavosti, pravdě a spravedlnosti, tedy vlastnostmi, které jsou všechny výrazem jeho vyšší přirozenosti. Každý dobrý návyk, každá ušlechtilá vlastnost náleží k duchovní přirozenosti člověka, zatímco všechny nedokonalosti a hříšné činy se rodí z jeho přirozenosti materiální. Jestliže u člověka převládne božská povaha nad lidskou, máme světce.

Člověk má moc působit jak dobro, tak zlo; jestliže u něho převládne moc konat dobro a on potlačí svůj sklon ke zlému, pak takového člověka právem můžeme nazvat svatým. Ale jestliže naopak odvrhuje Boží věci, a připustí, aby nad ním získaly nadvládu zlé vášně, pak není lepší než pouhé zvíře.

Světcí jsou lidé, kteří se osvobodili od světa hmoty a přemohli hřích. Žijí ve světě, ale ne z něho, jejich myšlenky dlí neustále ve světě ducha. Tráví své životy ve svatosti a jejich činy se vyznačují láskou, spravedlností a bohabojností. Jsou osvíceni z nebes; jsou to jasné zářící lampy na temných místech země. Jsou to světcí Boží.

Apoštolové, kteří byli žáky Ježíše Krista se podobali všem ostatním lidem; jako jejich bližní je přitahovaly věci tohoto světa a každý z nich měl na mysli jenom svůj vlastní prospěch. O spravedlnosti toho věděli málo, ani se v jejich středu nevyskytovaly božské dokonalosti. Ale když začali následovat Krista a věřit v něho, jejich nevědomost ustoupila pochopení, krutost se proměnila v spravedlnost, faleš v pravdu, trna v světlo. Byli oddáni světu a stali se z nich lidé oddaní božskému duchu. Byli dětmi temnoty, stali se syny Božími, stali se světci. Snažte se proto následovat je na jejich cestě, zanechat za sebou veškeré světské věci a usilujte, abyste získali duchovní království.

Modlete se k Bohu, aby vás posílil v božské ctnosti, abyste byli ve světě jako andělé a pohodně světla, tak abyste mohli odhalovat tajemství Království těm, kteří mají vnímavá srdce.

Bůh poslal své proroky do světa, aby učinili člověka schopným odrážet světlo, tak aby se stal zdrojem toho, jak vést ostatní. Svaté knihy, Bible, Korán a ostatní svaté spisy byly dány Bohem jako průvodci na cestě božské ctnosti, lásky, spravedlnosti a míru.

Proto vám pravím, abyste se vynasnažili následovat rady těchto požehnaných Knih a uspořádat svůj život tak, abyste následující jejich příkladu, sami se stali svatými Nejvyššího!

Vývoj duše

Bůh ve Své štědrosti nám tu dal předobraz, poskytl nám jisté důkazy rozdílu, který trvá mezi tělem, duší a duchem.

Vidíme, že chlad, horko, utrpení ap. se týkají pouze těla, nedotýkají se ducha.

Jak často vidíme člověka chudého, nemocného, bídě oblečeného, nemajícího prostředky k obživě, ale duševně silného. Ať trpí jeho tělo sebevíc, jeho duch je volný a zdravý. A naopak, jak často vidíme boháče) fyzicky silného a zdravého, ale na duši k smrti nemocného.

Vidoucí myslí je zcela jasné, že duch člověka je něco zcela jiného než jeho fyzické tělo. Duch se nemění, je nezničitelný. Pokrok a vývoj duše, radost a zármutek duše jsou nezávislé na fyzickém těle člověka.

Způsobí-li nám přítel radost nebo bolest, jestliže se láska ukáže být pravdivá nebo falešná, je zasažena naše duše. Když jsou naši milovaní od nás vzdáleni - je to duše, která se trápí, a smutek a starosti duše mohou mít vliv na tělo.

Stejně tak, je-li duch sycen svatými ctnostmi, tělo je v radostném stavu; upadne-li duše do hříchu, tělo se trápí.

Nalezneme-li pravdu, stálost, věrnost a lásku, jsme šťastni, setkáme-li se však se lží, nevěrností a lstivostí, jsme nešťastni.

To vše jsou věci vztahující se k duši, nejsou to tělesné nemoci. Je tedy zřejmé, že duše stejně jako tělo má svoji vlastní individualitu. Když ale tělo prodělává změny, duch nemusí být dotčen. Rozbijete-li sklenici, na kterou svítí slunce, rozbije se sklo, ale slunce stále svítí. Zničí-li někdo klec, v které je pták, ptáku se nic nestane. Rozbije-li se lampa, plamen může stále jasně hořet.

Totéž platí o duchu člověka. Ačkoliv smrt zničí tělo, nemá moc nad duchem - ten je věčný, věčně trvajícím, nezná zrození ani smrt.

Pokud jde o duši člověka po smrti, zůstává na stupni čistoty, k němuž se vyvinula během života ve fyzickém těle, a když se osvobodí od těla, zůstává ponořena do oceánu Boží milosti.

Od chvíle, kdy duše opustí tělo a dospěje do nebeského světa, je její vývoj duchovní a tento vývoj znamená: Přibližování k Bohu.

V oblasti fyzického stvoření vývoj postupuje od jednoho stupně dokonalosti k druhému. Nerost se svou nerostnou dokonalostí přechází do rostlinstva; rostlina se svou dokonalostí přechází do živočišného světa, a tak dále až k lidstvu. Tento svět je plný zdánlivých protikladů. V každé z těchto říší (nerostné, rostlinné a živočišné) existuje život na své úrovni. I když ve srovnání s životem člověka zdá se země mrtvá, přesto také žije a má svůj vlastní život. V tomto světě věci žijí a umírají a žijí nanovo v jiných formách života, ale ve světě ducha je tomu zcela jinak.

Duše se nevyvíjí podle určitého zákona od stupni ke stupni - vyvíjí se jen blíž směrem k Bohu, z Boží milosti a velkomyslnosti.

Snažte se z celého srdce být ochotnými nástroji Boží štědrosti. Neboť vám pravím, že vás vyvolil, abyste byli Jeho poslové lásky na celém světě, abyste byli jeho nositeli duchovních darů člověku, abyste byli nástrojem šíření jednoty a svornosti na zemi. Děkujte Bohu z celého srdce, že vám byla dána taková výsada.

Neboť ani život zasvěcený chvále není dost dlouhý, abychom poděkovali Bohu za takovou přízeň.

Pozvedněte svá srdce nad přítomnost a pohledem víry se zahleďte do budoucnosti! Dnes je sémě zaseto, zrno padá na zem, ale vězte, že přijde den, kdy vyrostete jako nádherný strom a jeho větve budou obtěžkány plody. Radujte se a buďte šťastní, že ten den už nastává, snažte se uvědomit si jeho moc, neboť ta je vskutku úžasná! Bůh vás korunoval Svou poctou a vložil do vašich srdcí zářivou hvězdu; její světlo vpravdě ozáří celý svět.

Nesmrtelnost

Podle božské filozofie existují ve světě hmotných jevů dva důležité univerzální stavy; jeden se týká života, druhý smrti; jeden se vztahuje k existenci, druhý k neexistenci; jeden se projevuje skladbou, druhý rozkladem. Někteří definují existenci jako projev skutečnosti bytí a ne-existenci jako ne-bytí, neboť si představují, že smrt je naprosté zničení. To je mylný názor, protože naprosté zničení je nemožné. Přinejlepším se dá říci, že skladba organismu vždy podléhá rozkladu a rozpadu; to znamená, že existence předpokládá seskupení hmotných částic ve formě těla a neexistence je prostě rozpad tohoto seskupení. To je zákon stvoření v jeho nespočetných formách a nekonečných obměnách, jimiž se projevuje. Jisté prvky se spojily ve formu složitého tvora, člověka. Toto složitě spojené částice do tvaru lidského těla je proto podrobena rozpadu, který nazýváme smrtí, ale po tomto rozpadu částice samy zůstávají nezměněny. Proto je úplné zničení nemožností a existence se nikdy nemůže stát ne-existencí. Bylo by to totéž jako tvrdit, že světlo se může stát tmou, což je prokazatelně nepravdivé a nemožné. Stejně jako bytí se nemůže stát ne-bytím, neexistuje pro člověka smrt; ne, člověk je spíše věčně trvajícím a věčně žijícím. Racionální důkaz toho je skutečnost, že atomy hmotných částic jsou přenosné z jedné formy existence na druhou, z jednoho stupně a odrůdy do jiné, nižší či vyšší. Například atom půdy nebo prachu může projít všemi říšemi od nerostu k člověku tím, že se postupně přivtělí do organismů v těchto říších. V určité době může vstoupit do útvaru nerostu nebo skály; potom je vstřebán do říše rostlinstva a stane se součástí kmene a vláken stromu; a nato je vstřebán zvířetem a v dalším období se může nalézat v těle člověka. Po dobu tohoto přecházení z jedné říše jevového bytí do druhé zachovává si svou existenci atomu a není nikdy zničen nebo odsouzen k neexistenci.

Neexistence je proto výraz odpovídající změně formy, ale tato přeměna nemůže být nikdy po právu považována za zničení, neboť skladebné prvky jsou stále přítomné a existují, jak jsme se přesvědčili u cesty atomu, který prochází jednotlivými říšemi nedotčený; proto není smrtí. Život trvá věčně. Když atom vstoupil do organismu stromu, odumřel takřikajíc pro nerostnou říši, a když byl vstřebán živočichem, odumřel pro říši rostlinnou, a tak dále, až do svého přechodu nebo přeměna v říši člověka; po dobu svých přechodů byl podroben proměnám, nikoli zničení. Proto se dá smrt označit za změnu nebo přechod z jednoho stupně bytí do druhého. V nerostné říši se vyskytoval duch existence; ve světě rostlin a organismů se znovu objevil jako duch vegetativní; pak dosáhl ducha živočišného a nakonec se povznesl k duchu

lidskému. To jsou však stupně a proměny, nikoli zničení; je to zároveň racionální důkaz, že člověk je věčný; věčně živý. Proto je smrt pouze relativní termín označující změnu. Řekneme například, že toto světlo, které se objevilo v jiné žárovce, zemřelo v jedné a žije v druhé. To není ve skutečnosti smrt. Dokonalostí nerostu přecházejí do rostliny a odtud do zvířete, při proměně nahoru dobrá vlastnost vždycky dosahuje vyššího nebo nejvyššího stupně. V každé říši nacházíme tytéž dobré vlastnosti, které se jen projevují plněji a dokazují, že skutečnost byla jen posunuta z nižšího k vyššímu stupni bytí, do jiné jeho říše. Proto je neexistence pouze relativní a úplná neexistence nepředstavitelná. Tato růže v mé ruce se rozloží a její symetrie vezme za své, ale částice, z nichž se skládala, zůstanou beze změny; nic se nedotkne jejich základní celistvosti. Nemohou se stát neexistujícími; přecházejí prostě z jednoho stavu do druhého.

Díky své nevědomosti člověk se bojí smrti; ale smrt, které se obává, je pouze pomyslná a naprosto nereálná; existuje jen v lidské fantazii.

Milost Boží nadala a oživila lidskou existenci životem a bytím. Pro existenci nepřicházejí v úvahu žádné přeměny; existence zůstává existencí. Nemůže být nikdy přeměněna na neexistenci. Je to stupňování; stupeň pod vyšším stupněm je považován za neexistenci. Ten prach pod našima nohama je ve srovnání s naší bytostí neexistující. Když se lidské tělo rozpadá v prach, můžeme říci, že přestalo existovat; tento prach je ve srovnání s živými lidskými formami neexistující, ale ve své vlastní sféře existuje, má svoji nerostnou existenci. Proto JC spolehlivě prokázané, že absolutní neexistence je nemožná, je pouze relativní.

Záměr je tento: - to, co Bůh udělil člověku navždy nepodléhá zkáze. V té míře, v jaké On nadal svět jevů bytím, je nemožné pro tento svět stát se ne-bytím, neboť je samou genezí Boha; tkví v samotné oblasti stvoření; je to stvořený, nikoli subjektivní svět a požehnání naň sestupující je nekonečné a stálé. Proto člověk, nejvyšší tvor ve světě jevu, je obdařen tímto trvalým požehnáním, udělovaným Boží štědrostí bez ustání. Paprsky slunce jsou například nepřetržité, slunce vydává teplo bez ustání; je nemyslitelné, že by ustalo. Stejně tak sestupuje požehnání Boží na lidský svět, setrvale, bez ustání, navždy. Řekneme-li, že dar existence byl odňat nebo je nejistý, rovná se to prohlášení, že sluneční záření může existovat s přestávkami. Je to možné? Proto je vyzářování existence vždy přítomné a neustávající.

Koncepce zničení je faktor lidské degradace, příčina lidského ponížení a pokoření, zdroj lidských obav a zármotku. Spolupůsobila při rozmělnění a oslabení lidského myšlení, zatímco představa setrvalosti existence pozvedla člověka k ideálu vznešenosti dala základ k lidskému pokroku a podněcovala rozvoj nebeských ctností; proto přísluší člověku opustit myšlenky na neexistenci a smrt, které jsou naprosto imaginární, a vidět se jako bytost z Božího záměru stvoření věčně trvajících, věčně živou. Musí se zbavit myšlenek degradujících lidskou duši, aby den po dni a hodinu po hodině mohl postupovat nahoru a výš k duchovnímu vnímání kontinuity lidské skutečnosti. Bude-li se obírat myšlenkou ne-existence, stane se zcela neschopným; s oslabenou vůlí se zmenší jeho touha po sebezdokonalení a přestane si osvojovat lidské ctnosti.

Proto musíte děkovat Bohu, že vám udělil požehnání života a existence v říši lidstva. Usilovně se snažte získat ctnosti odpovídající vašemu stupni a postavení. Buďte ve světě jako světla, která nemohou být ukryta a která nemají místo na obzoru temnoty. Stoupejte k zenitu své existence, který se nemůže zatáhnout obavami a předtuchami z neexistence. Není-li člověk obdařen vnitřní vnímavostí, netuší nic o těchto důležitých tajemstvích. Přes všechnu svou citlivost a jemnost může sítnice vnějšího vidění být překážkou vnitřnímu zraku, který jediný dokáže vnímat. Boží dary, které jsou zjevné ve všech životních jevech, jsou někdy skryté za překážejícími závoji psychických a smrtelných náhledů; duchovně oslepují a zneschopňují člověka, ale když tyto šupiny spadnou a závoje jsou strženy, pak se velká Boží znamení stanou viditelnými a člověk spatří věčné světlo naplňující svět. Boží požehnání se projevuje vždycky a sliby nebe jsou provždy přítomné. Milost Boha nás obklopuje ze všech stran, ale pokud by vědomé oko duše člověka zůstalo ve tmě a skryto pod závoji, povede ho to k tomu, že bude popírat všestranná znamení a bude ochuzen o tyto projevy božské štědrosti. Proto musíme usilovat srdcem i duší o to, aby odpadl závoj zastírající náš vnitřní zrak a my

jsme mohli spatřit zřejmá znamení Boží, poznat Jeho tajemnou milost a pochopit, že hmotný dostatek ve srovnání s duchovním bohatstvím neznamená nic. Duchovní požehnání Boží je nejvyšší. Když jsme byli v říši nerostů, ačkoli nadáni jistými dary a mocí, nedalo se to přirovnat k požehnání v říši lidí. V mateřském lůně jsme byli příjemci Božích darů a požehnání, ale ty nebyly ještě ničím ve srovnání s mocí a milostí, jichž se nám dostalo po narození do lidského světa. Stejně tak, zrodíme-li se z lůna fyzického a jevového prostředí do svobody a vznešenosti života a duchovního vidění, bude nám tento smrtelný život a jeho požehnání připadat ve srovnání s tím jako bezcenný. V duchovním světě jsou božská obdaření nekonečná, protože v její říši neexistuje ani odloučení ani rozpad charakteristický pro svět hmotné existence. Duchovní existence je absolutní nesmrtelnost, úplnost a neměnné bytí. Proto musíme děkovat Bohu, že pro nás stvořil jak hmotná požehnání, tak duchovní obdaření. Dal nám hmotné dary a duchovní milost, vnější zrak, abychom viděli světlo slunce, a vnitřní zření, abychom vnímali slávu Boží. Vytvořil vnější ucho, abychom se mohli těšit ze zvuku a jeho melodií, a vnitřní sluch, abychom mohli slyšet hlas našeho Stvořitele. Musíme usilovat veškerou energií svého srdce, duše a mysli, abychom rozvinuli a projevíli schopnosti a ctnosti skryté v skutečnostech jevového světa, neboť lidskou skutečnost lze přirovnat k semeni. Zasadíme-li semeno, vyrostou z něho mohutný strom. Dobré vlastnosti semena se projeví v dobrých vlastnostech stromu; vyrostou větve, listy, květy, strom nese ovoce. Všechny tyto dobré možnosti byly skrytými vlastnostmi semene. Požehnáním dobré péče se tyto vlastnosti projeví. Podobně milostivý Bůh náš Stvořitel uložil do lidských podstat jisté dobré skryté vlastnosti a možnosti. Výchovou a kulturou se projeví v lidské skutečnosti tyto dobré vlastnosti uložené tam milujícím Bohem, stejně jako vyrůstá strom z pučícího semene.

Božský duch

Největší mocí v oblasti a rozsahu lidské existence je duch - božský vše pronikající dech, který oživuje všechny věci. Projevuje se tvorbou říši různých stupňů. V rostlinné říši je to duch zvětšující, neboli síla růstu, podněcující životní energii a vývoj rostlin, stromů a organismů botanického světa. Na tomto stupni svého projevu si duch neuvědomuje sílu, která vyznačuje živočišnou říši. Charakteristickým obohacením u zvířete je smyslové vnímání; zvíře vidí, slyší, má čich, chuť a hmat, chybí mu však schopnost zobecnění či vědomé reflexe, které odlišují a charakterizují lidskou říši. Tento dar, tuto odlišnou lidskou schopnost nemůže zvíře ani uskutečnit, ani ji nemůže chápat. Nemůže z viditelného usuzovat na neviditelné, zatímco lidská mysl dosahuje z viditelného a dostupných předpokladů poznání neznámého a neviditelného. Například Kryštof Kolumbus vyvodil závěry z informací založených na známých a prokazatelných faktech, jež ho vedly neomylně přes sirý oceán k neznámému americkému světadílu. Takový výkon přesahuje hranice živočišné inteligence. Proto je tato schopnost odlišující vlastno-stí lidské říše a lidského ducha. Zvířecí duch nemůže proniknout do tajemství věcí a odhalit je. Je v zajetí svých smyslů. Sebeintenzivnější výuka by mu například neumožnila pochopit fakt, že slunce je stálice a země kolem něho obíhá. Podobně i lidský duch má svá omezení. Nemůže pochopit jevy v říši přesahující lidské postavení, neboť je zajatcem zákonů a sil života operujících na vlastní úrovni a nemůže přesáhnout tyto hranice.

Existuje však jiný duch, který se dá nazvat božským, na který naráží Ježíš Kristus, když říká, že člověk se musí zrodit z jeho oživujícího dechu a být pokřtěn jeho živým ohněm. Duše postrádající tohoto ducha lze počítat k mrtvým, i když vlastní ducha lidského. Jeho Svatost Ježíš Kristus je prohlašuje za mrtvé, protože nemají podíl na božském duchu. Říká: „Nechť mrtví pohřbívají své mrtvé.“ A jinde prohlašuje: „Co je zrozeno z těla, je tělo; co je zrozeno z ducha, náleží duchu.“ Tím chce říci, že duše živé v říši lidstva jsou přesto mrtvé, postrádají-li tohoto nezaměnitelného ducha božského oživení. Nemají účast na božském životě vyššího království; neboť duše mající účast na síle božího ducha je v pravém slova smyslu živá.

Tento oživující duch samovolně vyvěrá ze Slunce Pravdy, ze skutečnosti božství a není žádným zjevením nebo ojedinělým projevem. Podobá se paprskům slunce. Paprsky jsou vyzařování slunce. To neznamená, že slunce se rozdělilo; že jeho část přešla do prostoru. Tato rostlina vedle mne povstala ze semen. Je tedy projevem a rozvinutím semene. Semeno se rozvinulo do svého projevu v této rostlině, která je jeho výsledkem. Každý lístek této rostliny

je částí jejího semene. Ale její částí, jak se často tvrdí. Spíše se dá říci, že individuální jednotky lidstva, pokud se zrodí duchovně, jsou vyzařováním skutečnosti božství, stejně jako plamen, teplo a světlo slunce jsou vyzařováním slunce, a ne částí jeho samého. Proto ze skutečnosti božství vyzařuje duch, a jeho vyzařování se stává viditelným v lidských jednotkách nebo skutečnostech. Tento paprsek a toto teplo je stálé. Vyzařování neustává. Pokud existuje slunce, bude tu také teplo a světlo, a v té míře, v jaké je věčnost vlastností božství, je také tato záře věčná. Čím více se vyvíjí svět lidstva, tím více bude odhaleno z jiskření a vyzařování božství, stejně jako vyleštěný kámen bude - podoben čistému zrcadlu - odrážet plněji slávu a nádheru slunce.

Poslání proroků, zjevení Svatých knih a nebeských učitelů, účel božské filozofie to vše se soustředí na výchovu lidských jednotlivců, aby se stali čistými a jasnými jako zrcadla a odráželi světlo a lásku Slunce skutečnosti. Proto doufám, že ať budete na východě či na západě, budete usilovat srdcem a duší, aby se svět lidstva stával den ze dne velebnějším se duchovnějším, svatějším; aby se v lidských srdcích plně jako v zrcadle zjevila nádhera Slunce skutečnosti. To je důstojno lidského světa. To je pravá evoluce, pravý pokrok lidstva. To je nejvyšší dar. Jinak se člověk prostým rozvíjením hmotných stránek nezdokonalí. V nejlepší případě mohou být fyzické aspekty člověka, jeho přírodní a hmotné podmínky ustáleny a zlepšeny, ale zůstane ochuzen o duchovní a božský úděl. V takovém případě je jako tělo bez ducha, lampa bez světla, oko bez schopnosti vidění, ucho neslyšící žádný zvuk, mysl neschopná vnímat, intelekt bez síly rozumu.

Člověk má dvojí schopnost, a proto se může vyvíjet v dvojím směru. Jedna schopnost je spojena s hmotným světem a díky té je schopen hmotného pokroku. Druhá schopnost je duchovní, a jestliže se rozvíjí, je vzbuzena jeho vnitřní potenciální skutečnost. Tyto síly se podobají páru křídel. Obě křídla se musí vyvinout, protože pouze s jedním se létat nedá. Hmotný pokrok, buď chvála Bohu!, se ve světě projevil, ale v stejné míře je třeba duchovního pokroku. Musíme bez ustání a vytrvale usilovat o duchovní rozvoj lidské povahy a snažit se s vytrvalou energií přiblížit lidstvo k ušlechtilosti jeho pravého postavení ve světě, které mu bylo určeno. Tělo člověka je náhodné; není důležité. Ne-odvratně nastane čas jeho rozpadu. Ale duch člověka je podstatný a proto věčný. Je to dar Boží. Je to vyzařování Slunce skutečnosti a proto důležitější než hmotné tělo.

Příroda a svět

Jestliže ponecháme člověka v přírodním stavu, stane se nižším živočichem než zvíře a bude čím dál nevědomější a nedokonalejší. Divoké kmeny Střední Afriky jsou toho důkazem. Ponechány ve svém přírodním stavu, klesly na nejnižší stupeň barbarství a otupěle tápou ve světě duševní a morální temnoty. Chceme-li osvětlit tento temný úsek lidské existence, musíme člověka vymanit z jeho beznadějněho zajetí v přírodě, vychovat ho a ukázat mu cestu světla a vědění, dokud se nepozvedne ze stavu své nevědomosti a nestane se moudrým a vědoucím; už ne divoch toužící po pomstě, ale civilizovaný laskavý člověk; kdysi zlý a zlomyslný, získává nyní vlastnosti náležející nebi. Ponecháme-li ho v podmínkách, do nichž se narodil, bez výchovy a výuky, je jisté, že se stane zkaženějším a lstivějším než zvíře, dokonce až do extrémního stupně lidožroutství, které je mezi africkými kmeny doloženo. Je proto jasné, že svět přírody je neúplný a nedokonalý, pokud není probuzen a osvěcen světlem a podněty výchovy. V našich dnech existují nové filozofické školy slepě tvrdící, že svět přírody je dokonalý. Je-li to pravda, proč jsou děti vychovávány/ a vyučovány ve školách, a jaký je účel dlouhodobých přednáškových cyklů z oboru vědy, umění a literatury na četných kolejích a univerzitách? Co by se stalo, kdyby lidstvo bylo ponecháno v přírodních podmínkách, bez výuky a výchovy? Všechny vědecké objevy a vše, čeho se dosáhlo, je plodem vědění a výchovy. Telegraf, telefon, gramofon, to vše spočívalo jako možnost ve světě přírody, nikdy by však nebyly pro-nikly do viditelného světa, pokud člověk pomocí vzdělání nepronikl k zákonům, jimiž se řídí, a neobjevil je. Celý nádherný vývoj a zázraky, které nazýváme civilizací, by byly zůstaly skryty, neznámé a takřikajíc neexistující, kdyby byl člověk setrval ve svém přírodním stavu, zbaven plodů, bohatství a požehnání výchovy a duševní kultury. Základní rozdíl mezi nevědomcem a poučeným filozofem je ten, že první se nepozvedl nad svůj přírodní stav, zatímco druhý se podrobil systematickému výcviku a vzdělávání ve škole a

na univerzitách, až se jeho mysl probudila a rozvinula se k vyšším oblastem myšlenky a chápání; až na tento rozdíl jsou to oba lidé, oba děti přírody.

Bůh vyslal své proroky, aby oživil duši člověka k vyššímu, božskému poznání. Za tímto velkým cílem zjevil své nebeské knihy. Proto dech Ducha Svatého zavanul zahradami lidských srdcí, brány božského království se otevřely lidstvu a neviditelná vnuknutí byla seslána z výšin. Tato božská ideální síla byla udělena člověku, aby se mohl očistit od nedokonalostí přírody a pozvednout svou duši do říše síly a moci. Bůh zamýšlel, aby se rozptýlila tma světa přírody a nedokonalé vlastnosti zrozené bytosti se rozplynuly v zářivém odrazu Slunce pravdy. Posláním Božích proroků bylo vycvičit lidskou duši a osvobodit ji z područí přírodních instinktů a tělesných sklonů. Jsou podobni zahradníkům a lidský svět je světem, který obdělávají, divočina a nešlechtěná džungle, kde pokračují v práci. Díky jejich úsilí se narovnávají pokroucené větve, neplodné stromy začínají rodit ovoce a tak postupně proměňují velké neobdělávané pole na krásný sad, plodící v hojnosti a nesoucí užitek.

Kdyby byl svět přírody dokonalý a úplný sám o sobě, nebylo by třeba takové námahy a kultivování v lidském světě; nebylo by třeba učitelů, škol a univerzit, umění a řemesel. Zjevení Božích proroků by nebylo bývalo zapotřebí a nebeské knihy by byly bývaly zbytečné. Kdyby byl svět přírody dokonalý a pro lidstvo dostačující, nepotřebovali bychom Boha a naši víru v Něho. Proto udělení oné velké pomoci a všech náležitostí k dosažení nebeského života, protože svět přírody je neúplný a nedokonalý.

Vezměte například tuto Kanadu během ranné historie Montrealu, kdy krajina byla ve svém divokém, nezkultivovaném přírodním stavu. Půda byla neobdělaná, skalnatá, ztěžší vhodná k obývání, hluboké lesy se prostíraly do všech stran. Jaká neviditelná síla způsobila, že tu za tak hroživých nepříznivých podmínek vyrostla tato velká metropole? Byl to lidský duch. Příroda a působení přírodních zákonů byly tedy nedokonalé. Mysl člověka nepříznivým podmínkám dokázala čelit až je odstranila, takže nyní tu vidíme velké město místo hroživé nepřehledné divočiny. Před příchodem Kolumba byla celá Amerika nesmírnou rozlohou pralesů, hor a řek - skutečný svět přírody. Teď se stala světem člověka. Byla temná, nepřátelská a divoká, teď je obdařena velkou civilizací a blahobytem. Místo lesů vidíme produktivní farmy, krásné zahrady a bohaté rodící sady. Místo trnů a neužitečného plevelu nacházíme květiny, domácí zvířata a pole připravená ke sklizni. Kdyby svět přírody byl dokonalý, byly by přírodní podmínky této země zůstaly beze změny.

Je-li dítě ponecháno v přírodním stavu, jestliže se mu nedostane výchovy, vyroste nepochybně v neznalosti a negramotnosti, jeho duševní schopnosti zakrní a utlumí se; ve skutečnosti se bude podobat zvířeti. To je průkazné mezi divochy Střední Afriky, kteří se od šelem v duševním vývoji příliš neliší.

Nelze než dospět k závěru, že skvělost Slunce pravdy, Slovo Boží, bylo zdrojem a příčinou lidského povznesení a civilizace. Svět přírody je říší zvířat. Ve svém přírodním stavu a v rámci svých omezení je zvíře dokonalé. Divoké šelmy jdoucí za kořistí jsou ve svém vývoji úplně podrobeny zákonům přírody. Nedostalo se jim výchovy nebo výcviku. Chybí jim schopnost abstraktního uvažování, nemají intelektuální ideály. Nejsou ve styku s duchovním světem a nemají vůbec představu o Bohu a Duchu Svatém. Zvíře ani nerozpozná ani nepochopí duchovní sílu člověka a nedělá rozdíl mezi člověkem a sebou, protože jeho vnímavost je omezena na oblast smyslu. Žije v područí přírody a přírodních zákonů. Všechna zvířata jsou materialisté. Jsou popírači Boha a chybí jim představa o transcendentních silách ve vesmíru. Nevědí nic o božských proročích a svatých knihách; jsou jenom zajatci přírody a světa smyslů. Ve skutečnosti se podobají dnešním velkým filozofům, kteří nemají žádný vztah k Bohu a Duchu Svatému. Jsou popírači pro-roku, nevědí nic o duchovní vnímavosti, ochuzeni o nebeské dary a bez víry v moc nadpřirozeného. Zvíře žije tento druh života šťastně a spokojeně, zatímco filozofové materialisté pracují a studují deset či dvacet let ve školách a na univerzitách, popírajíce Boha, Ducha Svatého a božskou inspiraci. To je zvíře dokonce větším filozofem, protože má tuto schopnost bez práce a bez studia.

Například kráva popírá Boha a Svatého Ducha, neví nic o božské inspiraci, nebeských darech

nebo duchovních vjemech a svět srdce je jí cizí. Podobně jako filozofové je kráva zajatcem přírody a nezná nic, co je mimo hranici smyslů. Filozofové však s pýchou říkají: „Nejsme zajatci pověr, máme neomezenou důvěru ve smyslové vjemy a neznáme nic mimo říši přírody, která obsahuje a zahrnuje všechno.“ Kráva však bez studia a znalosti věd nahlíží skromně a tiše život ze stejného stanoviska a naprosto důstojně a ušlechtilě žije v souladu s přírodními zákony. Ale člověku to není ke cti. Sláva člověka je v poznání Boha, v duchovní citlivosti, v přístupu k transcendentním silám a darům Ducha Svatého. Sláva člověka je v znalosti Božího učení. To je sláva lidstva. Neznalost není jas, ale temnota. Mohou tyto duše zcela ponořené v nižším pásmu nevědomosti vědět něco o Božích tajemstvích a skutečnostech existence, zatímco Jeho Svatost Ježíš Kristus by o nich nevěděl nic? Je intelekt těchto lidí větší než intelekt Kristův? Jeho Svatost Kristus byl nebeský, božský a náležel do světa nebeského království. Byl ztělesněním duchovního poznání.

Jeho intelekt byl nadřazený intelektu těchto filozofů, jeho porozumění hlubší, jeho chápání jemnější, jeho vědění dokonalejší. Jak to, že přehlížel a odpíral si všechno na tomto světě? Přikládá malou důležitost hmotnému životu, odpíral si odpočinek a klid, bral na sebe zkoušky a dobrovolné utrpení, protože byl obdařen duchovním vnímáním a mocí Ducha Svatého. Viděl nádheru božského království, ztělesňoval Boží dobrotivost a byl nadán ideálními schopnostmi. Byl osvícen láskou a slitovností stejně jako všichni Boží proroci.

Prostředník

Božská Skutečnost je nepředstavitelná, bez hranic, věčná, nesmrtelná a neviditelná.

Svět stvoření je vázán přírodním zákonem, je konečný a smrtelný. O nekonečné Skutečnosti se nedá říci, že stoupá nebo klesá. Vymyká se lidskému chápání a nemůže být popsána slovy, která užíváme pro jevovou oblast stvořeného světa.

Člověk tedy nade všechno potřebuje sílu, která by mu umožnila přijímat pomoc božské Skutečnosti, takovou sílu, která by mu umožnila přístup k prameni veškerého života.

Je zapotřebí prostředník, aby uvedl dva extrémy do vzájemného kontaktu. Bohatství a chudobu, nadbytek a potřebu: bez zprostředkující síly by tyto protiklady nemohly mít vzájemný vztah. Takže můžeme říci, že musí být Prostředník mezi Bohem a člověkem, a to je právě Duch Svatý, který uvádí stvořenou zemi do vztahu k „Nemyslitelnému“, to je k božské Skutečnosti.

Božskou Skutečnost lze přirovnat k slunci a Ducha Svatého k slunečním paprskům. Jako sluneční paprsky přinášejí světlo a teplo slunce na zem, oživující všechno stvořené, tak Zjevení přinášejí sílu Ducha Svatého z božského Slunce Skutečnosti, aby obdarovali světlem a životem duše lidí.

Uvaž, že je zapotřebí prostředník mezi sluncem a zemí; slunce nese-stupuje na zem, ani země nevystupuje k slunci. K jejich kontaktu dochází prostřednictvím slunečních paprsků, přinášejících světlo, teplo i žár.

Svatý Duch je světlo ze Slunce Pravdy a přináší svou nekonečnou silou život a osvícení všemu lidstvu, zaplavuje všechny duše božským zářením, uděluje požehnání Boží milosti celému světu. Bez přijímání tepla a světla prostřednictvím slunečních paprsků, by země nemohla mít prospěch ze slunce.

Stejně tak je Svátý Duch přímou příčinou života člověka; bez Ducha Svatého by neměl intelekt, nebyl by schopen přijímat vědecké poznatky, jimiž získává velký vliv na ostatní část stvořeného světa. Osvícení Duchem Svatým propůjčuje člověku sílu myšlenky a dává mu schopnost k objevům, jimiž si podmaňuje přírodní zákony.

Svatý Duch učí prostřednictvím Božích proroků člověka duchovním ctnostem a tak mu umožňuje získat život věčný.

Všechna tato požehnání přináší člověku Duch Svatý; proto je nám jasné, že Svatý Duch je prostředník mezi stvořitelem a jeho stvořením. Světlo a žár slunce způsobují, že země je plodná a budí život ve všem, co roste; a Svatý Duch oživuje duše lidí.

Dva velcí apoštolové, svatý Petr a svatý Jan Evangelista, byli kdysi prostí, obyčejní dělníci, kteří obtížně dobývali svůj denní chléb. Jejich duše však byly osvíceny silou Svatého Ducha a získali věčné požehnání Kristovo.

Tajemství oběti

Dnes večer bych s vámi rád hovořil o tajemství oběti. Existují dva druhy oběti, fyzická a duchovní. Vysvětlení podávané církvemi a týkající se tohoto předmětu je ve skutečnosti pověra. Například je v evangeliu psáno, že Jeho Svatost Kristus řekl: Já jsem živý chléb, seslaný z nebe. Kdo pojí z tohoto chleba, živ bude navěky." Také řekl: „Toto víno je moje krev prolitá za odpuštění hříchu." Tyto verše byly církvemi interpretovány tak pověřivým způsobem) že je lidskému rozumu nemožno je pochopit nebo přijmout vysvětlení.

Říkají, že Jeho Svatost Adam neuposlechl Božího příkazu a pojedl ovoce ze zapovězeného stromu, čímž se dopustil hříchu, který jako hřích dědičný přecházel i na potomstvo. Učí, že kvůli Adamovu hříchu všichni jeho potomci se také dopustili toho činu a jsou zodpovědní z příčiny dědictví; v důsledku toho celé lidstvo zasluhuje trest a musí pykat; a že Bůh seslal Svého syna jako oběť, aby člověku mohlo být odpuštěno a lidské pokolení osvobozeno od následků Adamova pro-vinění.

Rádi bychom o těchto tvrzeních uvažovali z hlediska rozumu. Dovedli bychom si představit, že Jeho Výsostné Božství, které je spravedlnost sama, by stíhalo trestem na potomstvu Adamovu jeho vlastní hřích a neposlušnost? I kdybychom viděli krále, pozemského vladaře, jak trestá syna za zlé činy otce, pohlíželi bychom na tohoto krále jako na nespravedlivého člověka. Připustíme-li, že otec se dopustil špatnosti, čehopak zlého se dopustil syn? Mezi těmi dvěma skutečnostmi neexistuje spojení. Adamův hřích nebyl hříchem jeho potomstva, zvláště když Adam je vzdálen tisíc generací od člověka dneška. Jestliže otec nějakých tisíce generací se dopustil hříchu, je spravedlivé žádat, aby dnešní generace v důsledku toho trpěla?

Jsou ještě jiné otázky a tvrzení, které je třeba brát v úvahu. Jeho Svatost Abraham by-l projevem Božím a potomkem Adama; stejně tak Jeho Svatost Išmael a Jeho Svatost Izák, Jeho Svatost Jeremiáš a celá řada proroků včetně Davida) Šalamouna a Árona náležela k jeho potomstvu.

Byli snad všichni tito svatí mužové odsouzeni do říše k trestu kvůli činu, kterého se dopustil jejich praotec, kvůli omylu, který prý měl na svědomí jejich společný a nejvzdálenější předek, Jeho Svatost Adam? Podává se vysvětlení, že když Jeho Svatost Kristus přišel a obětoval se, všichni předchozí svatí proroci byli osvobozeni od hříchu a trestu. Dokonce ani dítě by nemohlo vážně zastávat takové tvrzení. Tyto výklady a tvrzení pocházejí z neporozumění významům Bible.

Abychom pochopili skutečnost oběti, uvažujme o ukřižování a smrti Jeho Svatosti Ježíše Krista. Je pravda, že se za nás obětoval. Co tím míníme? Když se Jeho Svatost Kristus objevil, věděl, že musí dát poznat sám sebe v protikladu ke všem národům a lidským společenstvím na světě. Věděl, že lidstvo proti němu povstane a bude ho stíhat všemi druhy útrap. Nelze pochybovat, že někdo, kdo vznesl takový nárok jako Kristus, vzbudí ve světě nepřátelství a stane se terčem osobních útoků. Uvědomoval si, že jeho krev bude prolita a jeho tělo se setká s násilím. Vzdor vědomí toho, co ho čeká, povstal, aby hlásal své poselství, podstoupil soužení a utrpení, kterými ho lidé zahrnuli a nakonec nabídl vlastní život jako oběť, aby osvětlil lidstvo; obětoval svou krev, aby uvedl svět lidí na správnou cestu. Přijal všechno neštěstí a utrpení, aby mohl vést lidi k pravdě. Kdyby si přál zachránit vlastní život, a neměl zároveň přání nabídnout se za oběť, nebyl by schopen vést jedinou duši. Nebylo pochyb, že jeho požehnaná krev bude prolita a jeho tělo zničeno. Přesto tato svatá duše ve své lásce k lidstvu přijala neštěstí a smrt. To je jeden z významů oběti.

Pokud jde o druhý význam, řekl: „Jsem chléb seslaný z nebes.“

ale Jeho dokonalost sestoupila z nebe. Kristova skutečnost přišla z nebe. Duch Kristův sestoupil z nebe, a nikoli tělo. Kristovo tělo bylo pouze lidské. Nemůže být pochyb, že fyzické tělo bylo narozeno z Mariina lůna. Ale skutečnost Krista, duch Krista, dokonalost Krista, to vše přišlo z nebe. Když tedy řekl, že je chléb, který pochází z nebe, myslel tím, že dokonalost, kterou se mohl vykázat, je božská dokonalost, že požehnání, které ho provázelo, je nebeský úděl a dar, že jeho světlo je světlo skutečnosti. Řekl: „Kdokoli pojí z tohoto chleba, bude živ navěky.“ To znamená, že kdokoli si osvojí tyto božské vlastnosti, nerozlučně se mnou spojené, nikdy nezemře; kdokoli bude mít podíl a bude účasten na nebeských darech, které ztělesňuji, nalezne život věčný; pro toho, kdo přijme toto božské osvětlení, život nikdy ne-skončí. Jak zjevný je smysl toho! Jak jasný! Neboť duše) která získá božskou dokonalost a hledá nebeské osvětlení v Kristovo učení, bude žít nepochybně navěky. To je také jedno z četných tajemství oběti.

Ve skutečnosti se Jeho Svatost Abraham obětoval, protože přinesl světu nebeské učení a daroval lidstvu nebeský pokrm.

Pokud jde o třetí smysl oběti, je takový: - Zasadíte-li do země semeno, vyrostě z tohoto semene strom. Semeno se obětuje stromu, který z něho vznikne. Semeno je zdánlivě ztraceno, zničeno, ale totéž semeno, které je obětováno, bude vstřebáno a ztělesněno ve stromě, v jeho květech, plodech a větvích. Kdyby identita semene nebyla bývala obětována stromu, který z něho vyrostl, nebyly by se objevily žádné větve, květy ani plody. Jeho Svatost Kristus navenek zmizel. Jeho osobní identita se skryla očím, stejně jako zmizela identita semene, ale dary, božské vlastnosti a dokonalosti Kristovy se projeví v křesťanském společenství, které Kristus založil tím, že se obětoval. Pohlédnete-li na strom, uvědomíte si že dokonalost, požehnání vlastnosti a plodnost semene se projeví ve větvích, haluzkách, květech a ovoci; můžeme z toho vyvodit, že semeno se obětovalo pro strom. Kdyby to nebylo učinilo, strom by nebyl vznikl. Jeho Svatost Kristus podoben onomu semenu se obětoval pro strom křesťanství. Proto jeho nejlepší vlastnosti, daly, požehnání, světla a milosti se projeví v křesťanské pospolitosti, pro kterou se obětoval.

Pokud jde o čtvrtý význam oběti, vychází ze zásady, že skutečnost obětuje svoje charakteristické rysy. Člověk se musí oddělit od vlivu hmotného světa, od světa přírody a jejích zákonů; neboť hmotný svět je svět rozkladu a smrti. Je to svět zla a temnoty, živočišnosti a krutosti, krvežiznivosti, ctižádnosti a lakoty, sebezbožnění, egoismu a vášni; je to svět přírody. Člověk se musí vymanit ze všech těchto nedokonalostí, musí obětovat tyto sklony příznačné pro vnější, hmotnou oblast existence.

Naopak, člověk musí získat nebeské vlastnosti a proniknout k božským atributům. Musí se stát obrazem a podobou Boží. Musí hledat říši věčnosti, být viditelným důkazem Boží lásky, světlo v temnotě, strom života, nádoba Božích darů. To znamená, že člověk musí obětovat vlastnosti a přívlastky světa přírody za vlastnosti a přívlastky Božího světa. Zamyslete se například nad hmotou, kterou nazýváme železo. Pozorujte její vlastnosti: je pevná, černá, chladná. To jsou vlastnosti železa. Když totéž železo vstřebá žár ohně, obětuje stav pevnosti stavu kapalnému. Obětuje stav temnoty stavu světla, což je vlastnost ohně. Obětuje stav chladu vlastnostem žáru, které přísluší ohni; takže železo si nezachová pevnost, temnotu nebo chlad. Je náhle ozářené a proměněné, neboť obětovalo dřívější vlastnosti vlastnostem a stavu ohně.

Stejně tak člověk odloučený a oddělený od vlastností přírodního světa obětuje vlastnosti a nároky smrtelné říše a projevují se na něm dokonalé vlastnosti Království, stejně jako zmizely vlastnosti železa a byly nahrazeny vlastnostmi ohně.

Každý člověk, který prošel naukou Boží a byl osvětlen světlem Jeho vedení, každý, kdo se stane věřícím v Boha a Jeho znamení a kdo vzplane ohněm lásky k Bohu, obětuje nedokonalosti přírody pro božskou dokonalost. Vyplyvá z toho, že každá dokonalá osoba, každý osvětlený, nebí oddaný člověk se ocitá v stavu oběti. Je mou nadějí, že díky Boží

prozřetelnosti a s Jeho pomocí a díky štědrosti království Abhá budete zcela odděleni od nedokonalostí světa přírody, očištění od sobeckých lidských přání, takže budete přijímat život z království Abhá a povznesete se k nebeské milosti. Kéž se na vašich tvářích objeví božské světlo, necht' vůně svatosti vás osvěží a dech Ducha Svatého vás oživí pro život věčný.

Odhalování duchovní pravdy

Ze jevová existence nedokáže pojmout a pochopit odvěkou a podstatnou skutečnost je zcela zjevné. Úplná slabost nemůže rozumět absolutní síle. Pozorujeme-li stvořený svět, zjistíme rozdíly v odstupňování, které znemožňují bytostem na nižším stupni pochopit vyšší. Například nerostná říše, i kdyby se sebevíc zdokonalila, nemůže pochopit úkazy z říše rostlinné. A jakýkoli bude vývoj rostlinné říše, nemůže přijímat poselství nebo navázat kontakt s říší živočišnou. Ať je rozvoj stromu sebedokonalejší, nemůže si osvojit vjemy zraku, sluchu, čichu, chutě a hmatu; ty přesahují hranice jeho možností. Ačkoliv nesporně existuje ve stvořeném světě, přesto nemá strom znalosti vyššího stupně náležející do říše živočišné. Podobně, i když živočich udělá sebevětší pokroky, nemůže mít představy na lidské úrovni; chybějí mu znalosti intelektu i ducha. Rozdíl v odstupňování mu brání pochopit. Nižší stupeň nemůže porozumět vyššímu, ačkoliv náležejí všichni do téhož stvořeného světa, ať už nerostného, rostlinného či živočišného. Stupeň tvoří bariéru i omezení. Na úrovni lidské existence můžeme říci, že je nám přístupná znalost rostlin, jejich vlastností a pro-duktů, ale rostlina nezná a nepochopí cokoli spojeného s námi. Lhostejno k jaké dokonalosti postoupí tato růže ve své vlastní sféře, nikdy nebude nadána zrakem a sluchem. Stejně jako ve stvořeném světě, který je světem jevů, rozdíl v stupni je překážkou pochopení, které mu brání, nemůže lidská bytost, které tolik chybí) pochopit věčnou božskou skutečnost, která je základní. Je to nemožné, protože skutečnost božství je posvěcena nad chápání stvořené lidské bytosti.

Dále pak vše, co člověk může pochopit, je pro něho očích konečné, zatímco člověk je ve vztahu k tomu nekonečný. Je však možné, aby skutečnost božství byla konečná a lidská bytost nekonečná? Pravý opak je pravdou; člověk je konečný, zatímco podstata božství je nekonečná. Cokoli vstoupí do okruhu lidského chápání, nutně musí být omezené a konečné. Podstata božství přerůstá schopnost lidského chápání, proto Bůh posílá Ty, kteří jsou Projevy božské skutečnosti, kteří jsou obdařeni nebeským vyzářováním, aby byli prostředníky mezi lidstvem a Jím. Tyto svaté Projevy, neboli Boží proroci jsou zrcadla, jež získala osvětlení od Slunce Pravdy, ale Slunce samo nesestupuje ze svého zenitu a nevstupuje do zrcadla. Toto zrcadlo je vpravdě dokonale vyleštěné a skrze svou čistotu má nejvyšší schopnost odrážet, proto se v něm zjevuje Slunce Skutečnosti ve své největší záři a nádheře. Tato zrcadla jsou pozemská, zatímco skutečnost božství je v nejvyšším apogeu. Ačkoliv jejich světla září a žár ohně je z nich patrný, ačkoliv tato zrcadla podávají svědectví slunečního působení, Slunce samo zůstává na své vznešené dráze; nesestupuje, nemožňuje vstup, protože je svaté a posvěcené.

Slunce Božství a Skutečnosti se zjevilo v různých zrcadlech. Těchto zrcadel je mnoho, ale Slunce je jediné. Boží dary tvoří jeden celek. Skutečnost božského náboženství je jedna. Uvažte, jak jedno a totéž světlo se odráželo v různých zrcadlech nebo-li ve svých projevech. Jsou jisté duše, které milují Slunce; vnímají vyzářování Slunce z každého zrcadla. Nejsou však s nimi svázány ani k nim připojeny; jsou oddány přímo Slunci a uctívají je, lhostejno z kterého místa září. Ale ti, kteří uctívají zrcadlo a jsou závislí na zrcadle, zbavují se možnosti vidět světlo Slunce, když září z jiného zrcadla. Například Slunce Skutečnosti se zjevilo v Mojžíšském zrcadle. Lidé, kteří byli upřímní, je přijali a uvěřili mu. Když totéž Slunce zazářilo v zrcadle Mesiášském, Židé, kteří nebyli milovníky Slunce, ale byli závislí na uctívání zrcadla Mojžíšova, nevnímali světlo a záři Slunce Skutečnosti obražející se v Ježíšovi, a proto se ochudili o jeho požehnání. Ale Slunce Skutečnosti, Slovo Boží, zářilo z Mesiášského zrcadla nádherným prostřednictvím Ježíše Krista plněji a záračněji. Jeho záře byla nade všechno jasná, ale až do dnešního dne se Židé přidržují Mojžíšského zrcadla. Proto nemohou být svědky věčného světla Ježíšova.

Shrnutí: slunce je jediné slunce, světlo je jediné světlo, které ozařuje veškeré jevové bytí.

Každému tvoru se něco z něho dostane, ale čisté zrcadlo odráží svědectví jeho štědrosti plněji a dokonaleji. Proto musíme uctívat světlo Slunce, lhostejno kterým zrcadlem je nám zjeveno. Nesmíme chovat předsudky, protože předsudky jsou překážkou poznání. Jelikož vyzařování je jediné, musí se všechny lidské skutečnosti stát příjemci téhož světla a poznat je jako jedinou sílu, která je všechny spojuje svým osvětlením.

Jelikož toto je zářivé století, je mou nadějí, že Slunce Pravdy jednoho dne osvítlí veškeré lidstvo. Necht' oči prohlédnou a uši zpozorní; necht' duše jsou vzkříšeny a spojí se v nejvyšší harmonii jako příjemkyně jediného světla.

Boží svět

Jsem velice šťasten, že se s vámi setkávám. Bud' Bohu chvála! Vidím před sebou duše s mimořádnou schopností a možností duchovního pokroku. Lidé tohoto kontinentu (Severní Ameriky) jsou opravdu mimořádně schopní; jsou příčinou mého štěstí a já se vždy modlím, aby je Bůh posílil a pomáhal jim, aby dělali pokroky ve všech stupních existence. Stejně jako se jim podařilo uspět v hmotném ohledu, kéž rozvinou své ideální možnosti, protože hmotný úspěch je bez duchovního pokroku bezcenný a nikdy nepřináší věčné výsledky. Ať je například fyzické tělo člověka sebevíc trénované a rozvinuté, když mysl odpoví-dajícím způsobem nepokročí, nedojde k skutečnému pokroku v postavení člověka. Bez ohledu na to, kolik bude mít hmotných výhod, nebude bez duchovní milosti schopen vyjádřit a uskutečnit nejvyšší možnosti života. Bůh podřídil všechny pozemské záležitosti zákonu pokroku po hmotných stupních, ale stvořil člověka a udělil mu schopnost pokroku směrem k duchovním a transcendentním královstvím. Nestvořil materiální jevy k svému obrazu a podobě, ale člověka stvořil k Svému obrazu a s potencionálním mocí, se této podobě přiblížit. Vy-znamenal člověka nade všechny stvořené věci. Všechny stvořené věci s výjimkou člověka jsou zajatci přírody a smyslového světa, ale v člověku byla stvořena síla myšlenky, jejíž pomocí může chápat intelektuální a duchovní skutečnosti. Vytvořil všechno potřebné pro život na tomto světě, ale člověk je tvor určený, aby se v něm obrazy božské ctností. Uvažte, že nejvyšší typ stvoření pod člověkem je živočich, nadřazený všem jiným stupňům života vyjma člověka. Nepochybně byl živočich stvořen pro život na tomto světě. Jeho nejvyšší vlastností

Zvíře je dokonalé, když je jeho tělo zdravé a jeho fyzické smysly nedotčeny. Je-li charakterizováno přívlastky fyzického zdraví, když jeho fyzické schopnosti dobře fungují, když potrava a okolní podmínky vyhovují jeho potřebám, pak ve své živočišné říši dosahuje největší možné dokonalosti. Ale člověk ve svých přednostech nezávisí od těchto věcí. Bez ohledu na to, jak dokonalé je jeho zdraví a fyzické síly, potom - pokud je to všechno - nepovznáší ho to ještě nad úroveň dokonalého živočicha. Za tím a nad to Bůh otevřel člověku přístup k dokonalým ctnostem a znalostem. Stvořil v jeho bytosti tajemství božského království. Věnoval mu sílu intelektu, takže pomocí rozumových schopností, jsou-li posíleny Svátým Duchem, může objevit ideální skutečnosti a proniknout k nim a může se poučit o tajemstvích světa významů. Jelikož tato síla pronikat do ideálních znalostí je nadlidská nadpřirozená, člověk se stává zároveň centrem duchovních i hmotných sil tak, aby se božský duch mohl projevit v jeho bytosti, jiskry Království záře mohla svítit ve svatyni jeho srdce, znamení vlastností a dokonalostí Božích se odhalila v novosti života, sláva nekonečnosti a věčná existence mohla být dosažena, znalost Boha osvětlila člověka a tajemství říše moci mohla být rozpečetěna.

Člověk je podoběn této lampě; ale vyzařování Království se podobá jejím paprskům. Člověk je podoběn sklu; ale duchovní nádhera se podobá světlu uvnitř skla. Ať je sklo sebeprůsvitnější, pokud v něm není světlo, zůstává temné. Právě tak člověk, bez ohledu na to, jak velkých výkonů docílí v hmotné sféře, zůstane jako sklo bez světla, je-li zbaven duchovních ctností. Hmotné přednosti se podobají dokonalému tělu, ale toto tělo velice potřebuje ducha. Bez ohledu na všechnu svou krásu a dokonalost, zůstává mrtvé, jestliže je zbaveno oživení duchem. Ale když totéž tělo je spojeno s duchem a vyjadřuje život, pak se v něm uskutečňuje dokonalost i ctnost. Zbaven Svátého Ducha a jeho darů, je člověk duchovně mrtv.

Například děti, ať jsou sebelepší a čistší a mají sebezdravější těla, musíme považovat za nedokonalé, protože se v nich dosud plně neprojevuje síla intelektu. Když síla intelektu plně rozvine svůj vliv a ony dospějí do věku zralosti, můžeme je považovat za dokonalé. Stejně tak člověk, ať se domohl v hmotných záležitostech sebelepšího postavení a pokročil v rámci hmotné civilizace, je nedokonalý, pokud není oživen dary Ducha Svatého; neboť je zřejmé, že bez božského popudu bude setrvávat v neznalosti a chudobě... Ale je-li pokřtěn Duchem Svatým, je-li osvobozen z područí přírody, zbaven živočišných sklonů a povýšen do lidské říše, je hoden vstoupit do božího království. Svět tohoto království je říše božských ustanovení a darů Boha. Znamená to osvojit si nejvyšší ctnosti lidstva; blízkost Bohu; je to schopnost přijímat dary odvěkého Pána. Když člověk postoupí do tohoto stavu, docílí druhého zrodu. Před prvním nebo fyzickým narozením byl ve světě dělohy; neměl ponětí o tomto světě, jeho oči byly slepé a uši neslyšely. Když vyšel ze světa lůna, spatřil jiný svět. Slunce svítilo ve vsí své nádheře, měsíc se třpytil na obloze, hvězdy jiskřily na širé nebeské báni, moře měla příliv a odliv, stromy se zelenaly, nejrůznější druhy tvorů se radovaly ze svého pozemského života, všude bylo pro ně připraveno nesmírné bohatství. Ve světě lůna žádná z těchto věcí neexistovala. V onom světě neměl ponětí o širokém spektru života, spíše by byl naopak popřel, že tento svět je skutečný. Ale po narození začal otvírat oči a vnímat záznaky nekonečného vesmíru. Obdobně, když je člověk v lůně lidského světa, pokud je zajatcem přírody, nemůže navázat kontakt se světem Království a nemá o něm žádné vědomosti. Dosáhne-li znovuzrození, pokud dlí ještě ve světě přírody, zpozoruje, že existuje jiný, vyšší svět. Je zahrnován štědrostí, čeká ho věčný život, obklopuje ho nekonečná záře. Jsou tu všechna znamení skutečnosti a velikosti. Uzří světlo Boží. Všechny tyto zážitky se mu otevřou, jakmile se narodí ze světa přírody do božského světa. Pro dokonalého člověka existují proto dva druhy zrození. První, fyzické, je z matčina lůna. Druhé, duchovní, je ze světa přírody. V obou případech neví nic o novém světě, do jehož existence vstupuje. Proto znovuzrození znamená, že je osvobozen ze zajetí přírody, že je osvobozen z lpění na tomto smrtelném, hmotném životě. To je ono druhé duchovní narození, o němž Jeho Svatost Ježíš Kristus mluvil ve svých kázáních.

Většina lidí jsou zajatci lůna přírody, ponoření do moře materiálu. Musíme se modlit, aby i oni mohli být znovuzrozeni, aby dosáhli vnitřního vidění a duchovního sluchu, aby obdrželi dar nového srdce, novou transcendentní sílu a ve věčném světě nekonečnou milost boží štědrosti.

Dnes putuje svět lidstva ve tmě, protože spojení se světem Božím. Proto nevidíme Boží znamení v srdcích lidí.

Moc Svatého Ducha nemá vliv. Když se ve světě lidí projeví božské duchovní světlo, až se objeví božská výchova a vedení, pak teprve následuje osvícení, v němž se uskuteční nový duch, sestoupí nová síla a je udělen nový život. Je to jako zrození z živočišné říše do říše lidí. Jakmile člověk získá tyto ctnosti, vyjeví se jednota lidského světa, bude pozvednut prapor mezinárodního míru, uskuteční se rovnost mezi všemi lidmi a Východ a Západ splynou v jedno. Pak bude všem zjevná Boží spravedlnost, ukáže se, že všechno lidstvo jsou členové jedné rodiny a každý člen této rodiny zasvětil svůj život spolupráci a vzájemné pomoci. Budou zářit světla Boží lásky; věčné štěstí odhalí svou tvář; lidé dosáhnou věčné radosti a duchovní blaženosti.

Budu se modlit, i vy se musíte modlit, aby se tato božská milost uskutečnila; nechť jsou vyhoštěny boje a nepřátelství, nechť od nás odstoupí válka a krveprolití. Aby srdce dosáhla ideálního spojení a všichni lidé mohli pít ze stejného zřídla. Aby čerpal svou moudrost z téhož božského pramene. Nechť všechna srdce jsou osvícena paprsky Slunce Skutečnosti; kéž všichni vstoupí do univerzity Boží, získají duchovní ctnosti a usilují jen o nebeské bohatství. Pak tento materiální, jevový svět se stane zrcadlem světa Božího a v tomto čistém zrcadle se budou odrážet božské ctnosti království moci.

Slova moudrosti

'Abdul-Bahá Síla myšlenky

Chápání

Tři stupně skutečnosti

Radost a bolest

Duše, mysl a duch

Příroda

Přírodní a duchovní člověk

Vývoj duše

Nesmrtelnost

Božský duch

Příroda a svět

Prostředník

Tajemství oběti

Odhalování duchovní pravdy

Boží svět